

ADNAN YÜCEL

soframda kaval sesi

5. BASIM

YTY
YURT
KİTAP-YAYIN

**SOFRAMDA
KAVAL SESİ
Adnan Yücel**

SOFRAMDA KAVAL SESİ

Adnan Yücel

● Yurt Kitap-Yayın, 2014

Yurt Kitap-Yayın 1

ISBN 978-975-7076-16-2

5. Baskı Ocak 2014, Ankara

Dizgi ve Sayfa Düzeni

Yurt Kitap-Yayın

Düzeltili

Adnan Yücel

Kapak Tasarım

Ali İmren

Sözkesen Matbaacılık, Ankara

Sertifika No: 13268

Yurt Kitap-Yayın

Konur Sokak 26/3

Bakanlıklar/ANKARA

Tel: 0.312. 417 35 49

Fax: 0.312. 425 36 40

Sertifika No: 16451

e-mail: yurtkitap@yurtkitap.com

www.yurtkitap.com

**SOFRAMDA
KAVAL SESİ
Adnan Yücel**

İÇİNDEKİLER

Yürek Çağrısı.....	7
Sabır Çarıkları.....	13
Bizi Sorarsan Eğer.....	15
Evler ve Sokaklar.....	19
Neden.....	23
Yokluğun Dersi.....	25
Bir Yanım Uzunhava.....	29
Sessizlik Sancısı.....	33
Güneşsiz Gün Damlaları	
1. Damla.....	35
2. Damla.....	36
3. Damla.....	37
4. Damla.....	38
5. Damla.....	39
Kar Aydınlığında Altındağ.....	40
Sevmenin Böylesi.....	46
Gözlerde Yaşam.....	47
Günboyu Türküdür Zaman.....	50
Soframda Kaval Sesi.....	53

Deniz Köpüğü ve Mermer -Side-

Sahil	54
Saray	55
Tapınak	56
Tiyatro	57
Müze	58
Pembe Suskunluğu	59
Ben Yürüdükçe.....	61
Mor	63
Selam Söyle Yaşamın Baharına	64
Gurbet İşçisinin Mektubu	67
Bir Bardak Deniz	73
Güneşin İzinde	77
Yaralı Bir Gecedden.....	80
Gözlerini Açtığın Zaman	82
Arılar Bala Duranda.....	85
Fidanca	88
Umut Kandilleri.....	89
Akşam Sevişmesi	92
?????	93

YÜREK ÇAĞRISI

Acılı yağmurlarla düşmüşüm yere
Tatlı su göllerine akamıyorum
Yüzüm yüreğim deprem dalgası
Bu gül kıyılarına bakamıyorum
Her aşk bir türküdür bağrımda
Her öfke bir ağıt
Ağıtlar kuşatmış dört yanımı
Kendi türkülerimi haykıramıyorum

Şarkılarla süsleniyor ufuklar
Yüreğim patlıyor dağbaşlarında
Yüreğim
Sancımı duyar mısın yaralarında
Kuş seslerinde yas ezgileri
Şarkılar sabır ve çile makamında

Mendilimde öfke çıkınımda bilinç
Uykusuz kalır mısın kitaplarıma
Dudaklarımda hüznün
Avuçlarımda sevinç
Kulak verir misin çığlıklarına
Dağları aşarak gelmişim sana
Demir kapıları kırarak
Işık olur musun karanlıklarına

İsterim ki senden
Yaylalarda otlak olasın
Ovalarda ırmak olasın
Yayılasın göğsümün kırlarına
Sarasın beni sarasın

Dalların sevdası dm toprağa
Olgun meyvelere hasret genliğimiz
Zamanın billur ağlayanı
Grl grl akarken avularımızda
Bir damla yağmur adına
Yakarmı dağbalarında yreğimiz
Gkyznde sanılmı btn yaam
Gkyzne ivilenmi ellerimiz

Ateler yine parlıyor dağlarda
Dolular yine kırıyor iekleri
Gecenin karnına inerken afağın tekmeleri
Bulutları delen ııklar
Ezik ve kinli
Aydınlık iri
Sanki kocaları ikencede kadın gzleri

Nasıl kapanır bu kanayan yara
Nasıl anlatılır ki sana bu hal
Terimde tuz gözyaşım da bal
Bağdaş kurar mısın soframa
Gözlerimde umut yüreğim de aşk
Ölümleri boşlayıp düşer misin sevdama

İsterim ki senden
İnancıma aşık olasın
Zindanıma ışık olasın
Yürüyesin gönlümün yollarına
Sorasın beni sorasın

İnce kabukları zorlanıyor zamanın
Gelecek damlıyor yorgun havuzlara
Damlalarda yılların gelin yüzü
Suların üstünde koskoca bir çağ
Umutlar sığmaz oluyor alanlara

Baharda gâzel dökme bahçelerime
Ben yaşamayı bilmez miyim
Çocuklarım okul yollarında
Okullarım sabah kollarında
Sanki güzellikleri görmez miyim
Papatya beyazlığında ölüm sarısı
Karanfil kıvrımlarında kan
Bu çiçekler uğruna ölmez miyim
De gülüm ben seni sevmez miyim

Bahar değil acı yükleniyor dallarıma
Yapraklarımda ayrılık
Meyvelerimde gurbet
Vuslat olup gelir misin kollarıma
Ellerimde kış saçlarımda kar
Cemre olup düşer misin toprağıma

İsterim ki senden
Yılgınlıkta inanç olasın
Zulme karşı direnç olasın
Gömülesin aşkımın sularına
Göresin beni göresin

Göresin ki destan edesin
Söyleyesin dillerden dillere
Bir türkünün dizelerinde
Bir kavalın ezgilerinde
Alıp başını gidesin
Bağrı yanık yeller üstünde
Güneşin rengiyle düşesin ufuklarıma
Kırasın karanlıklarımı kırasın

SABIR ÇARIKLARI

Ayaklarımda sabır çarıkları
Üç zamanı birden dolaşıyorum
Bakışlarım uzak
Yorgun gülüşlerle yaşıyorum
Oturmuşum dünyanın bağına
Çekip gözlerimi kanayan yaralardan
Tarih yokuşunun
Dikenlerini temizliyorum ayaklarımdan

Karanlığın elleri midir insanlar
Gecenin saçlarını örüyorlar
Bir buğday tanesinin sevdasına
Güneşsiz ve rüzgârsız ölürken çocuklar
Tarlalar güneşi daldırıp kayalara
Açlık büyütüyorlar

Ayaklarımda sabır arıkları
Üç zamanı birden dolaşıyorum
Bir avuç gelecek uğuruna
Her zamanda kana bulaşıyorum

Güneşle yıkanan serçe yüreğimiz
Nasıl kırar kendi kanatlarını
Bu karanlık günler içinde
Susmayı bir türlü bilemiyoruz
alıp kapıları birer birer
Bir fincan aydınlık istiyoruz

BİZİ SORARSA EĞER

Her sabah yorgun düşer yüreğim
Ter döker toprağıma
Bendine sığmaz olur gönlümün suları
Kırgın düşer fidanlarıma
Çatlak bağımda fişkırان pınar
Akar arkın arkın
Büyür ırmaklar kadar
Bir kıyıda sulanır öfke ağaçları
Bir kıyıda tarlalar
Sevginin olgun meyveleriyle dolar

Tomurcuk saflarında aşk
Dolu ve kar saflarında ölüm
Bir beklediğı var günlerin
Henüz varmıyorsa ellerimiz
Dokunmuyorsak bu acılara
Saygımızdandır
Kar altında doğurgan kırlara

Kuş sesleriyle uyanırsan bir sabah
Doğan güne kaldırırsan başını
Kaynaşan toprağa bakarsın
Toprağı sımsıcak
Ve alabildiğine yumuşak bulursan
Bizi bize sorma sakın
De ki bunlar bir su damlası
De ki rüzgârla boğuşan bir yaprak
De ki bir tohumun boy atması

Bizi gönül doruğu dağlara sor
Dağlarda soğuk pınarlara
Taş suskunluğu akşamlara
Uykusuz başlayan sabahlara sor
De ki bunlar bir yangın öyküsü
De ki bir ağıt
De ki sevdalı bir savaş türküsü

Çatıları kuşatan korku rüzgârları
Alıkoyamıyor bizi aşık olmaktan
Her yasakta seviyoruz bir gülü
Kurtuluyoruz sevgisizce solmaktan
Sarsılıyor gözlerimizin ağaçları
Yaprak yaprak dökülüyor korkular
Şaha kalkıyor yüreğimiz
Sevda sularıyla sarhoş olmaktan

Ey kendi yatağından aşan sel
Bentleri doldurup taşan sel
Seni bekler seni söyler
Yürklerde kabarıp coşan sel
Bekler ki seni
Toprak yağmur ile emişe
Bahar çimen ile söyleşe
Kelebek çiçek ile sevişe
Görelim doğanın bağrını
Neler gelişip neler değişe

Dolu vurgunu tomurcukların
Dallara yekindiğini gördüğün zaman
Dudaklarını koyup evrenin memesine
Güneşin saçlarını ördüğün zaman
Yıldızları yüzünde bulursan eğer
Bizi bize sorma sakın
De ki bunlar deprem dalgası
De ki yer kabuğunda bir velvele
De ki tarihte volkan patlaması

Bizi yağmurla yıkanan ağaçlara sor
Ağaçlarda kalabalık yapraklara
Zindanları aydınlatan dostlara
Dost bakışlı kitaplara sor
De ki bunlar deniz taşması
Sular rüzgârla kucaklaşanda
De ki bunlar
Dalgaların kıyılara koşması

EVLER VE SOKAKLAR

İşte sokaklara seriyorum evleri
Dertler saçılıyor kaldırımlara
Bunalımlar bağılıyor
Korkarak yürüyen şu kadın
Boşuna gizlemiyor ellerini
Bir tutam özlem koparmış vitrinlerden
Usulca koynuna dolduruyor
Öfkesini anlatamıyor bir çocuk
Yüreğini topluyor asfalttan
Yaşamın yüzüne savuruyor
Bir silah patlıyor ardından
Yaşamın göğsüne hançer sokuluyor
Türkülere bile varamazken dilimiz
De bana dostum
Evlerde bunca ağıt nasıl yakılıyor

İstersen iş dönüşü bir akşam
Evlere çağırılım sokakları
Otobüs kuyruklarında mecalsiz
Göreceksin zamanın tutsaklığını
Sabır destan yazacak duvarlara
Hiç fırçasız ve kalemsiz
Süpermarketlerde memurlar
Yaşamı dolduracaklar kâğıt torbalara
Ellerinde koskoca bir günü taşıyacaklar
Hiç umutsuz ve geleceksiz
Kaldırım kıyılarında lüks arabalar
Şımarıklığı kusacaklar işçi kızlara
Hiç dertsiz ve düşüncesiz
Bir ırmaktır akıp gidecek evlerde
Hem nehirsiz hem denizsiz

İstersen tam öfke saatinde bir gün
Salonlara dolduralım sokakları
Göreceksin
Hiçbir şey sığmayacak hiçbir yere
Ne açlıklar mutfaklara yerleşecek
Ne umutlar saksılarda yeşerecek
Uzayıp giden kuyruklar
Balkonlardan geri sarkacak sokaklara
Evler sokaklara
Sokaklar evlere dönüşecek

Kentleri yerinden oynatan bir öfke
Volkanca patlayacak sonunda camlarda
Ne ağaçlarda kuş kalacak
Ne yapraklarda rüzgâr
O en güzel şarkılar
Kuşlar ve rüzgâr
Çekip gidecekler lekeli bir utançtan
Yalnızca ölüm kalacak yalnızca inkâr

De ki sokaklar yetmez bu sevdaya
Evler alanlar yetmez
Varsın kentlerde söylensin bu türküler
Aynı türküler kırlarda söylenmez
Deniz dalgasını vururken kıyılara
Dağlar soluğunu savurur dalgalara
Yaşam bir sevgiliyse baştan sona
Yalnızca saçlarından öpülmez
De ki bu yar böyle sevilmez
De ki bu kavga böyle verilmez

NEDEN

Bağrımızda sevda çiçekleri
Açılmış tarlalar boyu
Koklamaya varmaz yüreğim
Neden

Ölümü sevmek mi engel bize
Gelecek uğruna görevler mi
Ya bu sevgi susuzluğu
Neden

Kurtuluşumuzun sonsuz sularına
Dalar gibi dalıyorum bakışlarına
Sana dokunmaya elsiz kalıyorum
Neden

İçimde bütün dünya dilleri
Konuşur şiirler dolusu
Seni anlatırken dilsiz oluyorum
Neden

Neden birtanem neden
Haykırmak isterken susmak neden
Irmaklar boşalıyor içime
Çağlayanlar dökülüyor
Bu çöl kuraklığı neden

YOKLUĞUN DERSİ

Yağmur kalabalığı yılların
Çatlak göbeğinde bir açlık
Her adımda bir süngü yarası
Her ışıkta bir karanlık
Neden sanki başkaldırmadık
Tam da baharın ortasında
Yüreği ağzındayken korkunun
Korkak yaşadık aç kaldığımızda
O en coşkulu
En delikanlı çağlarımızda
Neden sanki neden
Gözlerimizi gizleyip çevreden
Ağladık sessizce kuytularda

Diyarbakır dedikleri bu muydu
İçi dolu yoksulluk muydu
Tam üç gün üç gece
Yüreğimizde kin
Elimizde bir reçete
Sanki Bağlar semti açlık
Dicle nehri susuzluk muydu

Emek aşkına ekmek aşkına
Dökülen ter
Çatlayan toprak aşkına
Nasıl da sevebildik yaşamı
Ana gibi yar gibi
Bir gülün açması uğruna
Yıllar boyu aşklar gibi
Nasıl da vurulabildik içten
Ağlayarak bakarken dünyaya
Umut besledik gözyaşlarımızla

Her şeyi eskiterek geçer zaman
Her şeyi değiştirerek
Sular ninnilerini ağaçlara
Ağaçlar bir ana gibi
Yapraklara söyler yıllarca
Ne ağaçlar değişir çabucak
Ne çiçeklerle süslenen yaprak

Acı değil yavrucuğum
Korku değil bu yaşam
Bir sarsılmaz denge ki yürür
Açlıklar bir gün öfkeyle
Yokluklar bilinçle titreşir
Bu denge yürür
Ağaç yaşlandıkça çürür
Fidan yaşlandıkça büyür

Bu kapkara günler içinde
Kitaplar dolunca yüreğine
Yanıp çatlayan bir kömüre
Yere düşen bir damla tere
Bakar gibi bakarsın günlere
Günlerin yüzü al
Elleri kan pınarındadır
Ve ışıkla sulanan yerler
Yoksul ayaklar basarken üstüne
Bakarsın ki bir tan vakti
Bir tan vakti ağarmak üzere

Kaldır başını çocuğum
İlaç paramız olmasa bile
Uzat keskin bakışlarını ileriye
Otlar arasında bir papatyanın
Bembeyaz gülüşünü izle
Bir çiçekle kelebeğın
Öpüşme seslerini dinle
Her gün böyle renk renk
Göğsü çiçeklenirken kırların
Dile gelir sanki dağ taş
Elleri destan yaratır doğanın

İşte sen bu gerçek tanrının
Bağırına koyup başını büyüyeceksın
Yoksulluktan kurtulmanın ilk dersini
Daha bir buçuk yaşında
Bu tanrıdan dinleyeceksın

BİR YANIM UZUNHAVA

Başkent'in kollarında sancılı bir akşam
Bir yanımız bulvar gürültüsü
Bir yanımız dilsiz kaval
Gözyaşıyla sulanan toprakların türküsü
Yüzümüz sanki bembeyaz bir inanç
Ellerimizde kapkara bir yabancılaşma
Gençliğimize saplandıkça anıların süngüsü
Gri yıldırımlar düşüyor camlara
Yanıyor bir hüznün çırpınan öyküsü

Bir fidana mı döndük yaban illerde
Suyumuz iğreti toprağımız yabancı
Rüzgârlara vermişiz dallarımızı
Bir sesi bekler gibiyiz uzaklardan
Ne bir çayda çıra ne bir gelin alayı
Yağmur yağıyor durmadan
Yaşamın yasalarına isyan eden köklerimiz
Özlemi çekiyor yağmur yerine topraktan

Bir türküde başlar mahşerin kopması
Bir tek uzunhavada
Yüreğın kendini duvarlara çarpması
“Yeşil kurbağalar öter göllerde
Anasız babasız gurbet illerde”
Gerisini sormayın bana

Acılar türkülerde uzanır gider
Özlemler gözlerde süzülür gider
Bu gönül böyle susuz yürümez
Yel olur gider sel olur gider
Tanımaz gündüzü geceyi
Gün doğar gider ay çıkar gider
Yerleşir yüreğın tanrısal tahtına
Umutlar sonsuza çağlayıp gider

Söyleyin bana ozanlar yazarlar ey
Besteciler ressamıar yanıt verin
Hiç böyle gördünüz mu coşkuları
Böyle durgun
Böyle içten içe fırtınalar kopartan
Hiç böyle duydunuz mu haykırmayı
Böyle suskun
Böyle sessizlik içinde deprem yaratan

Gerçekten kırılmış mı kanatlarımız
Bir başımıza kalmış mıyız çöllerde
Oysa soluğumuz
Rüzgârlardan uzak olsa bile
Suların diliyle birikiyoruz bentlerde
Bilinç kendi yerinde kalsın şimdi
Sevinçse kendi yerinde
Saçları yangın olsun akşamların
Kırların sevdası dolaşsın kentlerde

Bir geceyarısı örneğın tarla başında
Sular pancarları dürterken uykuda
Ay ışığı süzölür yapraklardan
Düşer yüreğın tam ortasına
Ve bir çığlık bir patlama bir fırtına
Gecenin sessizliğini yırtan bir ağıt
Bir uzanhava
“Yeşil kurbağalar öter göllerde
Kırıldı kanadım kaldım çöllerde”
Gerisini sormayın bana

Karanlıklar yangında kül olur gider
Dağlar bir ince sese yol olur gider
Bu dikenler diken kalmaz her zaman
Dal olur gider gül olur gider
Rengini şafaklardan alır
Kokusunu acılardan toplar
Tanımaz dereyi tepeyi
Süzölür gider yayılır gider
Uyuyanları uyandırır uykularından
Selamını yüreklere doldurur gider

SESSİZLİK SANCISI

Susmak gül açmaz bu yarada
Sıcak bulutlara sevinmez toprak
Açar bağırını gerdek yağmurlarına
Döllenir tohum
Kabarır su
Çoğalır ırmak
Güneşle sevişen bu toprak
Sanki hep yas mı doğuracak

Donmuş gözlerde konuşuyor yaşam
Sevmek yük mü oldu yüreklere
Kim getirecek bu geciken sabahı
Bu türküler dolu şafağı kim
Kime sorarım bu giz vakti bunları
Kime anlatırım kime
Kapkara bir ölüm sinsiliği
Kuşatmak isterken bunca güzelliği
Şehvetle yürüyen bir karınca
Yırtmaya yeter mi bu sessizliği

Bütün yüzler bir mezarlık akşamı
Ağaçlar sessiz
Sokaklar sessizlik sancısı
Susmak gül açmaz bu sancıda
Yaşam bazen ağıt
Bazen türküdür derler
Bin soru şimşeği çakarken beynine
Bir ünlem kuşkusu bile
Sakın ha düşmesin yüreğine

Sıcak zamanlara uçan kuşlar
Sessizliğin damarlarını koparıyorlar
Kan bağıyor kanatlarında
Susmak gül açmıyor bu kanda
Açlık var gülüm açlık var ortada

GÜNEŞSİZ GÜN DAMLALARI

1. DAMLA

Günlerin doğuşunda kendi gözlerini
Suların akışında yüreğin közlerini
Görebilenler söylesin sözlerini
Korkunun rengi düşmüş her güzelliğe
Yaşamın al yanaklarında lekeler
Ağaçlar yağmurla yıkıyor yüzlerini

2. DAMLA

Birbirine karışmış bütün öfkeler
Yaşam yaralı bir kuş ürkekliğinde
Yokluk desem vardan ötürü
Açlık desem toktan ötürü
Her ünlem bir kahkaha
Her soru sağır bir kulak biçiminde
Eczane vitrinlerinde makyaj takımları
Hastalar ölümün ilaçsız pençesinde

3. DAMLA

Kuşku ve korku dökülmüş her yere
Geleceğe bakan gözlere
Dudaklarda kıvılcımlanan sözlere
Umuda
Bilince
Sevince
İnce ince
Sessizce
Kuşku ve korku dökülmüş her yere
Sabahın zafer saçtığı bu saatlerde
Kan süpürüyor çöpçüler
Karanfillerle yürüyorum caddelerde

4. DAMLA

Sicim gibi yağmurların ardında
Caddelerde koşan bir selin arasında
Ulaşmak istiyorum sana
Gömleğim sırlıslak ıslak
Tüylerim diken diken
Dokunmak istiyorum sıcaklığına
Tam da seni özlediğim anda
Buz tutmuş çığlıklar bölüyor gecemi
Kuş sesleri nasıl da uzaklarda

5. DAMLA

Sinsi bir gece başlıyor yine
Kondular yakmış ışıklarını
Delip geçiyor zulüm karanlıklarını
Ağaçlarda dolaşan rüzgâr
Sesizce söylerken şarkılarını
Bir aşk filizleniyor nöbet başında
Utangaç ve çekingen
Karanlıkta tutuşan iki çift göz
Umudun ellerine koyuyor bakışlarını
Sonra bir sevdanın uğruna
Ateşe sürüyorlar kusursuz aşklarını

KAR AYDINLIĞINDA ALTINDAĞ

Kar yağıyor akşamın sisli yüzüne
Altındağ'da gecikmiş bir aydınlık
Dumansız her bacada bir acı
Her kırık çatıda bir karanlık
İşte sokaklardayım
Bir yanım umut sofrası
Bir yanım açlık
Gözlerim küskün bakıyor uzaklara
Uzaklarda sazlık seyranlık
İşte Altındağ
Sanki yere düşmüş bir gökyüzü
Başım bulutlardan yüce
Saçlarımda sis ve duman

Gece karanlığında
Bu kar aydınlığında
Acıları dindirmek için yürüyorum
Altındağ'ın bir inleyen sokağında

Durup durup içleniyorsam eğer
Of dedikçe kapınıyorsa bir yara
Ya da ne bileyim
Sanki kurtuluyorsa bir şeyler
Ey sobalarında sabır yakan evler
Suçlamayın beni
Dayanamam
Varsın biriksin öfkenin suskunluğu
Zamansız atmayın beni gecelere
Uyanamam

Okulun camları kondulara karşı
Ben kondulardan yana
Kondular bana karşı
Seni gidi koca Çankaya
Seni gidi bayındır çarşı
Gel de gör
İki çocuğumuz gibi iki düşman
Açlık ve zulüm karşı karşı

Nedense çıkmak istemiyorum bulvarlara
Beni bu köhne kapılar tanısın
Bu sokaksız numaralar
Evlerden dışarıya taşan
Bu nemli kokular anlasın

Bütün çağdaş gürültülerden uzak
Ne güzel karın sessizliği
Hava kerpiç ve zulüm kokuyor
İstiyorum ki bu sokaklarda
Beni direncin çiçekleri selamlasın
Kapılar açılsın
Yer minderlerine dertler saçılsın
İçkiler yemekler uzaklarda kalsın
Yalnızca bir sobanın üzerinde
Umudun ve dostluğun çayı koyulansın

Gece karanlığında
Bu kar aydınlığında
Yükleri ısıtmak için yürüyorum
Altındağ'ın bir üşüyen sokağında

Yürüdükçe türküler söylesem
Çalsam kapıları birer birer
İşte umut işte aydınlık desem
Kimler tanır beni
Kimler basar ki bağına
Yazıları silinmiş duvarlar desem
Değil
Çınar yüzlü yaşlılar desem
Değil
Her günün sonunda yorgun
Yaşamı boya sandıklarında taşıyan
Ya da ellerinde bir ekmekle
Fırından fırlayıp evlerine koşan çocuklar
O yaralarla nasırlaşan ordular
Beni ancak bir yağın kar
Bir de o çocuklar kucaklar

Kar yağıyor akşamın yanık yüzüne
Altındağ'da gecikmiş bir duman
Yürekler ezik yoksulluk yaman
Göz gözü görmez bundan böyle
Kardeş kardeşi bilmez
Babalar göstermez gözyaşlarını
Analar bir Andolodur baştan sona
Yanar kül olur
Yandığını söylemez

Yürüdükçe uzayan bu sabır denizleri
Sokakları taşları bahçeleri
Duvarları hüzünleri evleri
Ve yıkılmış çatılarda
Pis bir özlem gibi sırttan televizyon antenleri
Kadınından erkeğine
Yedisinden yetmişine
Herkesin ağzında Amerikan filmleri
Hiç kimse düşünmüyor mu dersin
Ya kendi halleri ya kendi halleri

Böyle kahroluyorum bu kar akşamları
Ay bulutlara girince
Küfretmemek elde değil ki
Ezilmiş yüreklere duman çökünce
Güneşin yüzüne lekeler düşse bile
Sevdamız ondan yanadır yine
Bir kıvılcımdır işte
Ola ki tutuşur sabahlar gecikince

Gece karanlığında
Bu kar aydınlığında
Uykuları parçalamak için yürüyorum
Altındağ'ın bir yaralı sokağında

SEVMENİN BÖYLESİ

Keşke suları çağırmasaydım ellerime
Yağmur olup yağmayı bilmeseydım
Sel olup akmayı öğrenmeseydim
Keşke o sonsuz acılar
Hep acı olarak kalsaydı bende
Acılardan sevinçleri süzmeseydim
Ne olurdu seni böyle çok boyutlu
Böyle gizemsiz görmeseydim
Ve sulardan öte sular içinde
Doğanın diliyle sevmeseydim
Kanayan yaralar kapansaydı birer birer
Bu mutluluk çilesini çekmeseydim

GÖZLERDE YAŞAM

Şiir dolu sözlerimde değil
Ter damlası gözlerimde bul beni
Uzak uzak bakışlarımda
Sessiz sessiz dalışlarımda
Türkü türkü yanışlarımda bul
Bir çölün suskunluğuna
Bir selin coşkunluğuna sor
Sor da bul beni gör beni

Yıllar yaşları kucaklar
Yaşlar yaşamı çizgiler insanda
Oysa on iki yaş
Bizde bir damla gözyaşı
Bir ayrılıktır başlıbaşına

Aç toprakların kuşları
Karanlıklara vururken kanatlarını
Aşkı ve umudu doldurup torbalara
Türkü söyler gibi düştük yollara
O en coşkulu
En çocukluk çağlarımızda
Merhaba dedik yaşama
Merhaba ey gizlice kanayan yara

Gözlerine bakarak söylüyorum
Öykümü gözlerinden dinliyorum
Bakma sessizce dalışlarıma
Bir dilsiz kavaldır yüreğim
Soluğum uzunhava
Uğrun bir bakış alır beni benden
Bir kuşun kanadı düşürür sevdaya

Nergis duruflu çocuksu başım
Dimdik yürümüŖse alanlarda
Ağıtlara inat direniŖ Ŗarkıları
DüŖmemiŖse bir türlü dudaklarımda
Sorma güzelim sorma
Adımı geç öđretmiŖler bana

Tokluk uğruna aç topraklar
Süren biz değil miyiz
Güzellik uğruna çirkin savaŖlar
Veren biz değil miyiz
Namlular gölgesinde aŖklar
Ölümler denizinde dostluklar
Kuran biz değil miyiz
Demek ki ölüm korkutmuyor artık
Demek ki gelecek yakın
Ha bugün ha yarın
Varacak olan biz değil miyiz

GÜNBOYU TÜRKÜDÜR ZAMAN

— babamın avuçlarında—

En çok kaval çalarken severim seni
Tutuşur birdenbire-yanar bir ömre bakışım
İlle de anamın dizlerindeyken başım

Ey kavuşma sevinçlerini bir gözyaşıyla
Bir de kavalıyla anlatan sabır çınarı
Dilin yüreğin midir senin
Yüreğin direncin mi yoksa
Ne yaşamı doyuran bir çobansın dağlarda
Ne Marsyas ne de Pan'sın
Yalnızca bir yol işçisi
Ve anamın hiç bitmeyen sevgisi-babamsın

Yüzünde yetmişaltı yıldır akan ırmaklar
Açlığın ırgatlığını taşır okyanuslara
Bir darı ekmeğinin üç öğüne yetmeziliğini
Madımakla geçen günlerin bitmezliğini
Öksüzlük yarasının
Ve çaresizlik karasının gitmezliğini taşır

En çok kaval çalarken severim seni
Tutuşur birdenbire yanar bir ömre bakışım
İlle de anamın dizlerindeyken başım

Daha kanatsız bir kuşken çocukluğun
Alinterinin en soylu rüzgârı olmuş soluğun
Sonra askerlikte çavuş demişler adına
İşçilikte çavuş
Memlekette Hasan Çavuş
Emeğin çilesi bir yaşam ki seninki
Toprağın kutsallığına dost olmuş

Acılar yorgun düşmüş avurtlarında
Yine de başladığın zaman o dilsiz kavala
Özgürlüğe doğru
Yılmayan savaşçılar yürür bakışlarında
Çanakkale sırtlarında üç amcan
Erzurum dağlarında hiç görmediğin baban
Şimdi bilinmez ki neden ve neyin uğruna

En çok kaval çalarken severim seni
Tutuşur birdenbire-yanar bir ömre bakışım
İlle de anamın dizlerindeyken başım

Ey yaşamak destanının bilinmeyen imzası
Bunca yıldır hep gülerken görürüm seni
Gülerek üretirken
Ve üretip yaratırken o tanrısal ellerini
İşte bu yüzden
Hep böyle düşünür-hep böyle severim seni

SOFRAMDA KAVAL SESİ

Radyoda bir kaval sesi bu sabah
Bağdaş kurup oturdu soframa
Ekmeğim tazelendi sanki
Dağlı çiçekler serpildi yalnızlığıma
Biliyorum çaresi yok bu çilenin
İşte gerçek
Çıplak bir kaya gibi karşımda
Çay kırmızı bakıyor zeytin kara
Yine de susmuyor içimdeki pınar
Yaslanıp çok uzaklardaki dağlara
Az da olsa
Mor bakmak istiyorum insanlara

DENİZ KÖPÜĞÜ VE MERMER

— Side—

(sahil)

Sular dağıtmış köpüklü saçlarını
Toplayıp gidiyor zaman çığlıklarını
Tarihin arka yüzü bir liman
Gözlerinde yüzyılların ölümü
Köleler boşalıyor kadırgalardan
Zincirlerle çalarak şarkılarını
Yürüyorlar adım adım
Soylulara sunmak için kanlarını
Tarihin ön yüzü bir diskotek
Yakıp söndürürken loş ışıklarını
İçinde müzik ve şehvet
Birbirine çarpıyor kalçalarını
Kim dinler ki açlıkları
Ecelsiz ölümleri kim

.....
Sular dağıtmış köpüklü saçlarını
Toplayıp gidiyor zaman çığlıklarını

(saray)

Oturmuşum kırallar tahtına
Arkamda deniz
Çevremde tanrılar
Karşı koyan yok buyruklarıma
Dalgalar çarpıyor kıyılara
Kıyılar aşınıyor durmadan
Gün doğmamış daha
Kleopatra girmemiş sulara
Bir elimde şarap dolu kadeh
Kadehte kölelerin yaşlı gözleri
Bir elimde bembeyaz
Sımsıcak Afrodit memeleri

(tapınak)

Tapınak kalıntılarında sütunlar
Ölü tanrılar gibi uzanan
Üstünde yaşarken gözlerimiz
Binlerce yıllık tarihi an be an
Yekpare mermer beyazlığında
Kan sızıyor baştan sona kan

(tiyatro)

Girince sütunlu yollardan içeri
Karşımızda tiyatro değil sanki
Sanatsal görkemin bir kanlı Şiiri
Tribn taşları dizilmiş sıra sıra
Tanrısal bir gözün kirpikleri
Gzbebeğinde arena ve lm
Kaşları  katlı sahne duvarı
Ve gzkapaklarında dehlizler
Beş ağlık bir zamanı gizler
Yıl iki yüzden yıl iki bin'e
Direnmiş yağmura taşlar
Direnmiş zamana mermer
Mermerde kabartma yüzler
Bir depremin öfkesini söyler

Şimdi kırık heykeller arasında
Keçiler otlarken Meryem saçlarını
Taşlarda dolaşan rüzgâr
Birbirine vuruyor kırık taşlarını

(müze)

Neden böyle ağlıyor zaman
Böyle küskün böyle isyankâr
Kırallara inat tanrılara inat
Bir asma dalı bir venüs
Lahit kapaklarında sanat
Kuşlar kanatsız
Meleklerde çite kanat

.....
Dışarda deniz ve rüzgâr
Denizde dalgalar ve martılar
Yine akıp giden sonsuz yaşam
Yine çalınıp söylenen şarkılar
Sular dağıtmış köpüklü saçlarını
Toplayıp gidiyor zaman çığlıklarını

PEMBE SUSKUNLUĞU

İki düğme aralığında giren güneş
Çılgın bir pembe serer ortaya
Alır başımı giderim
En mavi
En durgun
En dalgalı sulara
Yağmurla silinirken pembeler
Hüzün kanatlı kuşlar düşer akşamlara
Geceyi sen mi yarattın be canım
Saçların pusu kurar sabahlara

Yeter olsun bu uykusuzluk penceresi
Bu suda sandal
Sandalda güneş serpintisi yeter
Gözlerin yüklü gemiler geçiyor uykularımdan
Hepsi türkülerle ıslak
Dolunaylarla ışıllı ışıllı
Adını çiziyor suların dışı göbeğine
Bir türlü bitiremiyorum bu şiiri
Sevişen bir pembeyle susuyorum
Masmavi deniz kaplı bir yorgan altında
Ve en güzel yerinde senin
Başımı koyup sulara uyumak istiyorum

BEN YÜRÜDÜKÇE

Binlerce kıvılcım yanıyor ağaçlarda
Dağları göğsüme dolduran rüzgâr
Akşamın sislerini dağıtıyor saçlarımda
Gelinlikler içinde uyanan sabahı
Tül dudaklarından öperek kalkıyorum
Şu anda zaman
Çatlamış bir nar çiçeği avuçlarımda
Bir elim vardiyalarda koşuyor
Bir elim saraylara çarpıyor durmadan
Saltanatlar savruluyor yamaçlarımda

Ben yürüdükçe zaman yürüyor
Kentlerde kondular koşuyor izimden
Kırlarda tarlalar sığıyor güneşe
Kalemler aşktan söz ediyor
Okullar koşarak dağılıyor caddelere
Şaha kalkıyor fırçalar
Sevginin savunmasını çiziyor tuvallere

Ben yürüdükçe zaman yürüyor
Yer altında yanan kömür
Tornada ağlayan demir gülüyor
Kapıları zorlayan ölüm sesleri
Korkuyu salamıyor yüreğin sularına
Her damlada pınarlar diriliyor
Bir çocuğun billur bakışlarında
Yaşamı değiştirecek dünyalar birikiyor

MOR

Mor dediğimiz var ya hani mor
Şu söylenmesi kolay yaşanması zor
Yaşamakla başlar bir ağaç dünyasını
Sevmekse bir tek dalına dolanır
Birden çatlar göklerin mavi bağı
Toprak göğün kanına bulanır
Gök mavi
Kan kırmızı
Toprak mor
Ağaçlar mor sular mor insan moroğlu mor
Yaşanması ister kolay olsun isterse zor
Bir kez açıldı mı gizli boyutlar penceresi
Mor bakılır bütün doğaya mor

SELAM SÖYLE YAŞAMIN BAHARINA

Selam söyle yaşamın baharına
De ki korkular çökmüş vadilere
Şimdi menderesler çiziyor ırmaklar
Zaman lekeli bir utanç sessizliğinde
Güldükçe kanıyor çatlayan dudaklar
En canlı bulvarlarda bile
Canlı bakışlara rastlanmıyor artık
Kolkola yürümelere kapanmış sokaklar
Yürekler savaş alanı sanki
Bütün ordular yenilmiş
Savruluyor yalnızca kanlı bayraklar
Her akşam günlere bölüyoruz ayları
Sabır taşlarına kurşun döküyoruz
Ne zaman bir kıvılcım düşse geceye
Işık yağmurunda ekinler besliyoruz
Mavi diyoruz
Beyaz diyoruz
Mutluluk giysili bir gelecek uğruna
Mutsuzluk dolu göllerde yüzüyoruz.

Selam söyle yaşamın baharına
De ki toprağı kuşatmış beton ordular
Kokusu gelmiyor artık yağmurlardan
Çıkamaz sokaklarda birikiyor umutlar
Türküler kanlı süzölüyor acılardan
Hayali bahçelerde çırpınıyor kanatlar
Sevdamıza diken dolmuş
Menekşeyi kurtaramıyoruz çalılardan

Bir elimizde kitap diğerinde yıldızlar
Durmadan ateş yakıyoruz karanlıklarda
Bazen aydınlanıyor gecelerimiz
Bazen yangın çıkıyor uykularımızda
Gerisini ne sen sor ne ben söyleyeyim
Önce çığlıklar kopuyor sularımızda
Sonra yıkılıyor bütün ölüm barajları
Acının selleri koşuyor ovalarımızda

Selam söyle yaşamın baharına
De ki
Güneşin salkımlarında beklenmez yağmur
Gökgürültüsünün ardında duyarız
Biz o ıslaklığı gözkapaklarımızda
İstemedен ağlarız belki
Milyonlar içindeki yalnızlığımızda
Acılarımız tohum eker
Gözyaşlarımız fidan diker toprağa
Yağmurlu türkülerle coşarız ancak
O birbaşımıza orman kalabalığımızda

GURBET İŞÇİSİNİN MEKTUBU

Çile yorgunu sevdiğim benim
Senden ayrıldıktan sonra
Gör ki neler değişti yaşamda
Ben'i bizde
Biz'i bende yaşıyoruz şimdi
Ekmekse bir ıkında
Yemekse bir tavada
Eller aynı ellerimiz
Canlar aynı canlarımız
Harcı birlikte karar
Betonu birlikte sular kanımız

Bizimle yırtılır bütün geceler
şafaklar bizimle başlar kavgaya
Yanar ellerimiz kömür kömür
Tüter gözlerimiz duman duman
Kentler bizimle başlar uyanmaya
Çağların bu köhne karanlığı
Işımak üzere iken sabahın ağzında
Bizler satın alınırsız daha
Her gün aynı işçi pazarlarında
Her gün aynı sokak ortalarında

Bohandaki yazgıları
Bağrındaki acıları
Bırakıp da bir gün
Gelmek istersen yanıma
Sakın ha
Türküsüz çıkmayasın yollara

Karanlıklar içinde
Şafakla gel günle gel
Kan ve barut içinde
Dirençle gel kinle gel
Gel gülüm geeel gel

İşsiz geçen her gün yoksul
Akşamı bir konu kahvesinde
Çaylar sıra sıra tütende
Radyoda bir uzunhava
Bir memleket sesi
Sorma gitsin gülüm
Yüreğim şimdi bir yangın yeri

Neden birtanem neden
Buca ölümler değil de
Yanık bir türkü ağlatır beni
Bir hoyrat alır beni benden
Bir kaval kavuşturur sana
Sana kavuşmalara doyamam
Nasıl seversem bir ekmeği
Peyniri zeytini ve biberi
Aynen öyle severim seni
Nasıl basarsam bağrıma
Vurulup düşen bir güvercini
Bir özlemi bir çiçek demetini
Aynen öyle kucaklarım seni

Gözlerindeki pınarları
Saçlarındaki rüzgârları
Tutuşturup da yangınlarda
Koşmak istersen buralara
Sakın ha
Türküsüz çıkmayasın yollara

Yağmur sele dönende
Derelerden taş da gel
Ben kavgaya girende
Sevdalara düş de gel
Gel gülüm geeel gel

Hava kararmak üzere Şimdi
Ellerim tuğla yorgunu
Aklım taa bizim oralarda
Acılar denizi gözlerinde senin
Ayrılık dalgası saçlarında
Sen uzak köylerin kuytularında
Ben koca kentlerin kucağında
Gördüğümüz açlıksa eğer
Çektiğimiz çileyse daha
Bize ne düşer ki birtanem
Ekmek uğruna kavgadan başka

Beni böyle sevda susuzu
Beni böyle birbaşıma
Koymak istemez de eğer
Gelmek istersen yanıma
Sakın ha
Türküsüz çıkmayasın yollara

Doluşunca alanlar
Şehirde gel kırdan gel
Bağrışınca zindanlar
Zincirleri kır da gel
Gel gülüm geeel gel

Gel ki geceler çatlaya
Gel ki şafaklar tutuşa
Güzellikler onaylanıp
Sabahlar bahçelerde açılarda
Aydınlıklar sonsuz
Alınterimiz bizim ola dünyada

BİR BARDAK DENİZ

Bir tarih konuşuyordu rüzgârda
Bir de ak saçlı dalgalar
Bu kıyılarda ölüm ve yaşam
Elele dolaşır yüzyılları
Zamanı birlikte kucaklar
İşte ölümün taş suskunluğu
Yıkılmış saray ve tapınaklar
İşte yaşamın masmavi sonsuzluğu
Çılgınca koşuşan sular
Önümüzde badem çiçekleri
Arkamızdaki dağlarda kar
Kış duvaklı bir güneş altında
Sarmaşıklerle sevişiyor bahar

Bir tabak zaman istiyoruz garson
Tanrısız ve kıralsız olsun lütfen
Biraz tarih
Bir bardak da gözyaşı kölelerden

Göçmen kuşlar çırpınmış içimizde
Ağlamışız
Kaçmak istemişiz uzaklara
Kimselere mendil sallamadan
Kimselerle vedalaşmadan
Kurtulmak istemişiz yalnızca
Kentlerin o beton tutsaklığından

Kanatlarımızda şubat saçlı bir kış
Ayaklarımızda bembeyaz karla
Sessiz ve içten
Bir bulut gibi inmişiz kıyılara
Ne acılar kovalıyor şimdi bizi
Ne bunalımlar yığılıyor masalara
Açmışız yüreğimizin kapılarını
İçimizi döküyoruz masmavi sulara

Sular ki bir filozof diliyle
Kıyılara geçmiş zamanı söyler
Bir derviş kadar sabırlı
Bir heykeltıraş kadar ince
Dalgadan çekiciyle kayalar işler
Gün doğar
Ay çıkar
Yıllar yılları kovalar gider
Şu yıkılmış uygarlık
Şu yosun tutan mermer
Bir saniye gibi tutup yüzyılları
Suların bir tek damlasına gizler

Bir tabak güneş istiyoruz garson
Lekesiz olsun lekесiz
Bir dal badem çiçeği
Bir bardak da deniz

Zaman yaşamı kopardıkça topraktan
Bakıp tanrıların yokluğuna
Ölesiye korkuyoruz insan olmaktan
İnsan ki böbürlenerek yaşar
Dem vurup havadan ve sudan
Çağlar eskitir farkına varmadan
İnsan ki koşar g zelliğlere doğru
Zavallı ve korkak
Çağlar içinde bir an bile olmadan

Bir tabak yaşam istiyoruz garson
Öyle zul ms z köşesinden
Biraz umut
Bir bardak da mutluluk
Ama sonsuzluğun mor ülkesinden

GÜNEŞİN İZİNDE

Şafağın bıçağı dalmış sulara
Sular çığlıkçığığa ışımakta
Kaçırma gözlerini benden
Koy bakışlarını avuçlarıma
Ben sabahın her mutlu sesinde
Bir yolcuyum güneşin izinde
Yaz bahar koşarım kollarına
Yeller gibi esercesine
Kuşların en güzel türküsünü
Sabahın sesiyle söylercesine

Sendeki bu nar çiçeği yürek
Yavru kuşlar gibi tedirgin
Nakışlı kelebekler gibi titrek
Hep böyledir bu sevdalar
En büyük yangınlar
Bir tek kıvılcımla başlar

Dağlarda denizleri geçtin mi sen
Denizlerde dağları aştın mı hiç
Çifte pınarlarda susadın mı
Kar altında filizlenen tohum
Yayılırken toprağın kucağına
Sen bir çiçekte bir bahara
Bir damlada bir pınara
Bakar gibi baktın mı doğaya

İster dağbaşlarında olalım
İster kentlerin kucağında
İster tetikte olsun ellerimiz
İsterse bir çekicin sapında
Sevgiler gene tutuşur
Aşklar gene yanar bağrımızda
Hep böyledir bu sevdalar
En büyük yangınlar
Bir tek kıvılcımla başlar

Tohumun kılıcı saplanmış toprağa
Toprak ığlıkığlığa atlamakta
Uzat asma dalı kollarını
Sana sarılmak istiyorum
Aık bırak yüreğinin kapılarını
Kömür gibi beyazlardan
Kar gibi siyahlardan geliyorum

YARALI BİR GECE DEN

Gözlerimizin çalındığı o gece
Bir sen miydin uyanık
Bir ben miydim uykusuz
İşte sen işte ben işte yıldızlar
Gökyüzü neden yarım öyleyse
Neden soluğumuzu tıkıyor bacalar
Kenti üstümüze yıkarken öfke
Biliyorum
Böyle eksik taşınmıyor bu yürek
Mutlaka bir yerlere varmamız gerek

Haberi tezelden verdik mi babasına
Gözlerimizin çalındığını
Gecelere atıldığını duyurduk mu kızına
Baharına kuş uçurduk mu
Su saldık mı yazına
Kitaplığındaki kitapların tozuna
Söyledik mi dostum
Telefonlara sarılma boşuna
Şu anda dostlar kan uykularında

İşte sen işte ben işte yıldızlar
Ellerimizle deşiyoruz gecenin karnını
Gün yok güneş yok
Gün bitmemişti oysa
Güneş de tutulmamıştı
Yapma bir gece yaratılmıştı yalnızca
Gün ve güneş tutuklanmıştı
Parçalanırken günü ayakta tutan o direk
Biliyorum
Böyle eksik taşınmıyor bu yürek
Mutlaka bir yerlere varmamız gerek

GÖZLERİNİ AÇTIĞIN ZAMAN

Sen gözlerini açtığın zaman
Bire bin veriyor bütün tarlalar
Ekmeğim çoğalıyor birden
Ağaçlar secde ediyor ellerime
Susmak bize göre değilmiş meğer
Geç anladım ırmakların bizimle coştüğünü
Bir kızın yanaklarında parlayan alev
Daha yerleşmeden çocukluğumun sözlerine
Nasıl da güzelmiş öğrenmek
Geleceğe bakar gibi bakmayı gözlerine

Sen gözlerini açtığın zaman
Parçalanıyor dünyanın ağır uykuları
İşte bir kuş
Korkmadan başlıyor yaşamın şarkısına
Birbirini yiyor tutsakalığın zincirleri
Özgürlük dalında ufacık bir can
Yook yok
Gözlerin ışık saçmalı durmadan
Yoksa yine susturulacak bu şarkılar
Kan bulaşacak bembeyaz göğsümüze kan

Sen gözlerini açtığın zaman
Kabarıp kıpırdanmaya başlıyor şehirler
Çocukların saçları okşanıyor evlerde
Bu sabah öyle güzel ki dağlar
Yıllarca susan şafaklar patlıyor içimde
Mutluluğa doğru koşuyor sokaklar
Yüzler ıslak
Toprağı sulayan bütün terler aynı biçimde
Dünyanın türkülerini sunsalar şu anda
Hepsini bitirebilirim kuşkusuz bir içimde

Sen gözlerini açtığın zaman
Toprağa saldırıyor tohumun dişleri
Dikkat et kirpiklerindeki yorgunluğa
Ağlamak üzere dolmuş bir zamandayız
Okunacaksa doğru dürüst okunsun kitaplar
Hatalar dönüşmesin acılara
Aşk adına şu anda namluların ucundayız
Barut gibi bakıyor ölüm
Ve biz yaşamı savunmak zorundayız

Sen gözlerini açtığın zaman
Dağlarda şiirler okunuyor bakışlarına
Vahşetin kılıcı daha çıplak
Kuduz köpekler gibi dolaşüyor sokak sokak
Yaralar erken sarımalı diyorum
Gittikçe bakırlaşıyor kavganın yüzü
Zamanımız kalmadı biliyorum
Bir an önce sulanmalı bu çatlayan toprak
Çünkü az sonra yaşamak
Gözlerinin yangınında yeniden başlayacak

ARILAR BALA DURANDA

Ağaçlar dala dallar yaprağa
Arılar bala duranda
Yalayıp tarihin gökyüzünü
Çırılçıplak bakıyoruz dünyaya
Bu bir damlacık
Bu koskoca
Bu sonsuz akan ırmağa
Suları yırtan
Bir ışık gibi dalıyoruz şafaklarda

Bir sürü günah indirilmiş gökten
Yazgılar çekilmiş gözlerimize
Nasıl deşmeli bu kara çıbanı
Neşteri nasıl vurmali yüreğimize
Daha değmeden ellerimiz
Bir tenin kadife güzelliğine
Acılar kuşatmış kapılarımızı
Yaşamanın korkusu düşmüş içimize

Tut ki adını koyamadık o günün
Zaferini kutlayamadık daha
Çiçekler allanırken olsun
Meyveler ballanırken
Allar beyaza
Beyazlar ışığa kavuşurken olsun
Çılgın sulara vurulsun başımız
Yeter ki güller açılır olsun
Morlar siyahlardan
Allar morlardan kurtulur olsun

Toprağın nabzına ver kulağını
Yağmurun yağışını dinle
Türküler söylenir doğa diliyle
Yepyeni bir aşk
Yepyeni bir dünya üstüne
Birden büyür gövden
Büyür de sığmaz olursun evrene

Ağaçlar dala dallar yaprağa
Arılar bala duranda
Susar bütün akşamlar
Şafaklar ayaklanır bağrımızda
Değil mi ki gündüzler bizden
Biz gecelerden doğarız
Gözlerimizde tutuşan her yangında
Geceler utanç duyar
Sabahlar bağdaş kurar soframızda

FİDANCA

Gülü bizden bizi çekirdekten
Evrim evrim doğuran evren
Duy bizi
Tomurcuklarımız yangın yeri
Bir fidanız geleceğe yükselen
Yazgılara boyun eğmedik hiç
Karakışlara yenilmedik
El uzattık
Kulak kabarttık baharın sesine
Suyumuzu bulutlardan
Tuzumuzu kayalardan kopardık
Kök saldık toprağın yüreğine
Kana kan diş diş
Gülebilmek için güne güneşe
Köklerimizi urgan yaptık
Kemend attık yeryüzüne
Allar besledik açıla diye
Morlar emzirdik saçıla diye
Sevdik yaşamı gönülden
Hep birlikte seville diye

UMUT KANDİLLERİ

Parçalanmış kayalar gibi gece
Tutsak
Ve güzel düşlerden uzak
Hangi kapıyı çalsak bu saatte
Kanayan bir yara çıkar karşımıza
Bir sinsi tuzak
Aşklar ter içinde sanki
Sevdalar çatlamış bir toprak
Ne kar altında tohum çığlıkları
Ne ağaçlarda bir yaprak
Pınarlar susuz
Tarlalar baştanbaşa kurak

Biz ki bağdaş kurup yaşamın yüreeine
Dopdolu sofralar donatmışız
Davul zurnayla kararlar alıp
Halaylarla kavgalar başlatmışız
Avunmanın anlamı yok boş yere
şimdi geceler düğünsüz
Ağıt karanlığında bütün yıldızlar
Umutlar tükenirken umutsuzluk içinde
Varsın kabarsın içimizdeki sular
Bahar değil işte mevsim
Bahar içinde bir sonbahar
Nerdesiniz ey çocuk umutlar
Yapay umutlar aşık umutlar

Dallardan kopan yapraklar
Koşup duruyor rüzgârlarda
Birbaşlarına ve kimsesiz
Çıplak ayaklı çocuklar gibi sokaklarda

Biz ki uçurum gecesindeyiz şimdi
Önümüzde kuşkunun namluları
Arkamızda bizi koşturan duygular
Ne lambalar açık
Ne kitaplar
Nerdesiniz ey güzel umutlar
Çiçek umutlar gelecek umutlar

Yarım kalmış şiirler gibi gece
Ay da tükenmiş yıldız da
Başka çaresi yok yürümenin
Tutuşturup yüreğimizi
Bir kandil yakıyoruz bağrımızda
Acımız da diniyor ağrımız da

AKŞAM SEVİŞMESİ

Akşam uzanmış evrensel yatağına
Açmış mor bulutlu bacaklarını
Habire güneşi dolduruyor koynuna
Bir elinde korkusu
Bir elinde kudurmuş arzular
Renkleri dağlara fırlatıp
Işığı şehvetle basıyor bağrına
Suların yüzü kararmadan daha
Akşam gebe kalıyor sabaha

?????

Al giyindiği zaman dağlar
Allanabilir misin
Mor büründüğü zaman kırlar
Morlanabilir misin
Diyelim ki sabah oldu tezelden
Ve kabarıp coştu sular
İşte sen
İşte nar çiçekleriyle gülen bahar
El uzatıp koklayabilir misin
Dolular fırtınalar vursa beni
Kol kanat gerip koruyabilir misin
Öyleyse bütün umutların boşuna
Sen umutları doğurabilir misin

Adnan Yücel

Elazığ'da 1953 yılında doğdu, babası bir kara yolları işçisidir. Orta ve lise öğrenimini Elazığ'da yaptı. Diyarbakır Eğitim Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirdi (1975). Daha sonra Ankara Üniversitesi Eğitim Fakültesi Güzel Sanatlar Eğitimi bölümünü bitirdi ve Çağdaş Türk Edebiyatı üzerine yüksek lisans öğretimi yaptı (1979). Elazığ Karakoçan Lisesi, Ankara Yenisehir Lisesi, Ankara Yıldırım Beyazıt Lisesi ve Ankara Cumhuriyet Lisesi'nde edebiyat öğretmenliği görevlerinde bulundu (1975-1987). Daha sonra Çukurova Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nde Türk Dili Öğretim Görevlisi olarak çalışmaya başladı (1987). Evli ve iki çocuk babası olan Adnan Yücel 2002 yılında yakalandığı kanser hastalığına yenik düşerek hayata gözlerini yumdu.

Yeni Adımlar dergisinde yayımlanan ilk şiirleriyle dikkati çekti (1974). Daha sonra Özgürlük İçin Direniş, Yapıt, Sesimiz, Petek, Sanat Edebiyatı 81, Yeni Olgu, Dönem, Türkiye Yazıları, Somut, Dönemeç, Yazko Edebiyat, Yaba Öykü, Yeni Şiir, Sanat Emegi, Anadolu Ekini, Temmuz, Tavır gibi dergilerde: Yeni Halkçı, Demokrat, Cumhuriyet gazetelerinde yazmayı sürdürdü. Ayko'nun kurucuları arasında yer aldı ve yönetiminde bulundu (1981-

1987). Şiirde yoğunlaştı. Halk şiiriyle de ilgilenen Adnan Yücel, özellikle rubailerıyla bu coğrafyadaki tüm ezilenlerin sesi oldu.

En ünlü şiirleri arasında yer alan “Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek” nehir şiiri edebiyat dünyasına büyük ses getirdi. Büyük bir sevdanın anlatıldığı şiir, aslında devrime duyulan büyük özlemin ve Türkiye’deki siyasi hareketlerin dizelere dökülmüş bir özeti niteliğindedir.

Yapıtları

Kavgalara Sözlener Sevda (şiirler, 1979)

Soframda Kaval Sesi (şiirler, 1982)

Bir Özlem Bir Türkü (şiirler, 1984)

Acıya Kurşun İşlemez (şiirler, 1985)

Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek (nehir şiir, 1986)

Rüzgârla Bir (şiirler, 1989)

Ateşin ve Güneşin Çocukları (nehir şiir, 1991)

Karacaoğlan (inceleme, 1992)

Çukurova Çeşitlemesi (şiirler, 1993)

Sular Tanıktır Aşkımıza (şiirler, 1998)

soframda kaval sesi

Radyoda bir kaval sesi bu sabah
Bağdaş kurup oturdu soframa
Ekmeğim tazelendi sanki
Dağlı çiçekler serpildi yalnızlığımama
Biliyorum çaresi yok bu çilenin

YTY
YURT
KİTAP-YAYIN

ISBN 978-975-7076-16-2

9 789757 076162